

DE SCHOOL VAN
DE MAGISCHE DIEREN

MARGIT AUER

Vertaald door Corry van Bree

Met illustraties van
Martijn van der Linden

DE SCHOOL
VAN DE

magische
dieren

HET GATENMYSTERIE

LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2020
ISBN 978 94 014 5936 5
D/2020/45/65
NUR 282/283

Oorspronkelijke titel *Die Schule der magischen Tiere – Voller Löcher*

© Tekst Margit Auer , 2013

© Illustraties Martijn van der Linden

© Oorspronkelijke uitgever Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2020

© Vertaling Corry van Bree

Vormgeving omslag: Studio Lannoo, Mieke Verloigne

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

DE WINTERSTEINSCHOOL

Een heel gewone school. Heel gewoon? Bijna.
Als het geheim er niet was geweest...

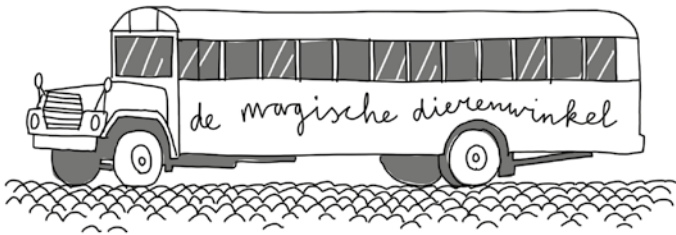
MISS CORNFIELD

Leerkracht aan de
Wintersteinschool.
Soms is ze een beetje
streng, maar ze heeft
het beste voor met haar
leerlingen. En ze weet
heel precies wie van
hen hulp nodig heeft.

MENEER MORTIMER MORRISON

Eigenaar van de magische dierenwinkel met magische, pratende dieren. Hij heeft er zelf ook een: de brutale ekster Pinkie.

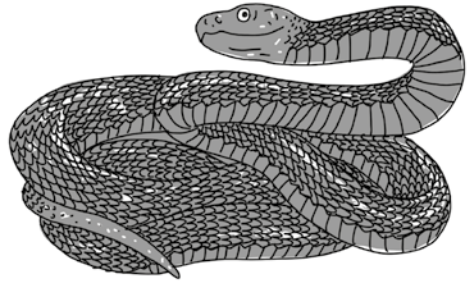

MENEER MORRISON'S BUS

Daarmee reist hij over de hele wereld om magische dieren op te halen.

ASHANTI DE ZWARTE MAMBA

Een van alle pratende dieren in de magische dierenwinkel. Ze willen allemaal niets liever dan degene vinden die perfect bij hen past.

GELUKSVOGELS!

Deze zes zijn voor altijd en eeuwig vrienden:

IDA EN HAAR VOS RABBAT

Het is moeilijk te zeggen wie van de twee slimmer is. Ida zou waarschijnlijk zeggen dat zij dat is, want Ida weet alles altijd beter.

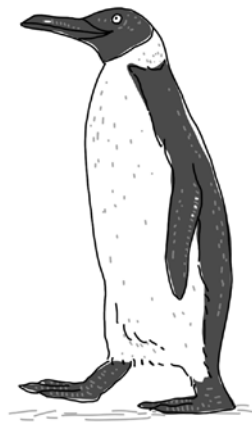
BENNI EN ZIJN SCHILDPAD HENRIETTA

De ondernemende Henrietta is dol op nachtelijke avonturen. En Benni? Die neemt ze mee.

JO EN ZIJN PINGUÏN JURI

Alle meisjes vinden Jo knap. Als Jo 's ochtends in de badkamer is, kan dat een tijdje duren. Alleen Juri heeft nog meer tijd nodig: als hij een bad in de schoolvijver neemt.

INHOUD

Hoofdstuk 1: Het geheim	17
Hoofdstuk 2: op school	30
Hoofdstuk 3: Botercake bij Benni thuis	41
Hoofdstuk 4: Wie speelt Robin Hood?	51
Hoofdstuk 5: Choco gaat ervandoor	60
Hoofdstuk 6: De bus heeft pech	66
Hoofdstuk 7: opa Theodoor de toneelspeler	75
Hoofdstuk 8: Morrison meldt zich!	84
Hoofdstuk 9: Gat en, gaten en nog eens gaten	92
Hoofdstuk 10: Caspar	103
Hoofdstuk 11: Helene tegen Anna-Lena	109
Hoofdstuk 12: Choco krijgt een pakje	119
Hoofdstuk 13: Peperoni	128
Hoofdstuk 14: Donder en bliksem	134
Hoofdstuk 15: De jacht op reuzenkraken	142
Hoofdstuk 16: De generale repetitie	149
Hoofdstuk 17: De uitvoering	163
Hoofdstuk 18: Goudzoekers	168
Hoofdstuk 19: Een gesprek om middernacht	174
Laatste hoofdstuk	182

E-mail, gestuurd vanuit Dakar, Senegal, West-Afrika

Van: mortimer.morrison@fly.com

Aan: lerares_mary@mail.com

Hallo Mary,

Ik zit in een internetcafé in Dakar. Het is hier heel lawaaiig omdat er een voetbaloverwinning wordt gevierd. Dat mensen toch altijd naar zulke harde muziek willen luisteren! Mijn oren doen er pijn van. Ik wil mijn voorraden aanvullen, het muskietennet laten repareren en daarna zo snel mogelijk de stad uit.

Morgen rijd ik naar het nationale park Niokolo Koba. Ik ben benieuwd wat me daar te wachten staat. Hopelijk zakt de bus niet door haar assen omdat er een olifant mee wil.

Groeten,
Mortimer

PS Herinner je leerlingen aan de eed! Belangrijk!

Gaten, gaten, gaten! De straten van West-Afrika zaten er vol mee. De oude bus hobbelde alweer over een gat en een stofwolk wervelde op toen de bus de weg naar het Nationale Park insloeg.

Mortimer Morrison, de man achter het stuur, vloekte. Hopelijk zou de lastige reis de moeite waard zijn. In het park leefden nijlpaarden, meerkatten en een heleboel andere dieren...

Hij keek in de achteruitkijkspiegel naar de lege stoelen achter zich. Zo meteen zou hij niet meer alleen zijn.

Op de passagiersstoel lag een opengeslagen folder. Daarin stond dat je het Nationale Park alleen met een gids in mocht.

‘Ha’, bromde Morrison. ‘Het is nog niemand gelukt om me tegen te houden als ik naar mijn dieren wil.’

Je moest alleen zijn om magische dieren op te halen.

Meneer Morrison ging midden in de nacht op pad. Hij had zijn bus naast een bamboebosje geparkeerd. Mortimer Morrison was niet bang voor de parkwachters en ook niet voor de duisternis. Absoluut niet. De kreten van de dieren trokken hem steeds dieper de bush in.

Hij zag gazellen die bij een drinkplaats water dronken. Hij zag slapende bavianen. Hij zag zelfs een luipaard die zich in het kreupelhout had verstopt en wachtte tot er een antilope langskwam.

's Nachts leefde de savanne. Kafferbuffels graasden onder apenbroodbomen. Hyena's blaften. Nijlpaarden sperden hun bek open.

Toch had Mortimer Morrison geen geluk. Uitgeput liep hij op zijn leren laarzen over de paden. Bruinnekpapegaaien, witwangfluiteenden, olifantspitsmuizen: niemand reageerde op zijn geroep. Zelfs de heilige pillenkever negeerde hem. De kever, die ook scarabee werd genoemd, rolde zijn mestbal onverstoord verder tot die groter was dan hijzelf.

Teleurgesteld keerde Morrison naar zijn bus

terug. Hij wilde gaan slapen en het de volgende dag nog een keer proberen.

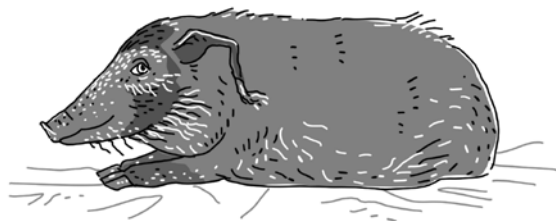
Het bleek dat er al op hem werd gewacht. Onder zijn bus lag een roodbruin dier met bakkebaarden en korte, stevige poten. Uit zijn oren groeiden witte plukken haar.

‘Een penseelzwijn!’ riep Morrison verrast.

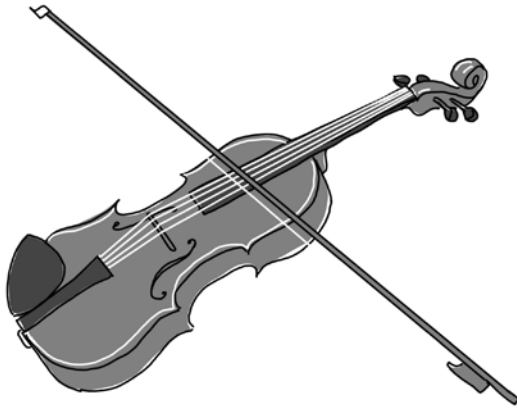
Het dier hief zijn witte snuit. ‘Mortimer Morrison? Ik ben Peperoni. Mag ik met u mee?’

Mortimer Morrison lachte. ‘Natuurlijk’, zei hij. ‘Heel graag zelfs. Morgenochtend vroeg vertrekken we.’

Toen Mortimer Morrison een tijdje later op zijn bed lag en door het muskietennet naar de sterrenhemel keek, lag het zwijntje naast hem te snurken. Ze waren allebei dolgelukkig.

Hoofdstuk 1

HET GEHEIM

Toen Ida en haar vos Rabbat op maandag van school naar huis liepen, hoorden ze vioolmuziek. De melodie zweefde heel zachtjes door de lucht. Ida ging sneller lopen. ‘Miriam?’ riep ze eerst zachtjes en daarna iets harder.

Ida herkende de muziek. Het was een gedeelte uit *De vier jaargetijden* van Antonio Vivaldi, de langzame tonen van de herfst. Het was Miriams lievelingsmuziekstuk.

Ida begon te rennen. Rabbat stormde verbaasd achter haar aan en botste bijna tegen Ida op toen die abrupt bleef staan. Het was echt waar. Ida's hartsvriendin Miriam stond midden op het Johannisplein onder de grote kastanjeboom. Ze had wekenlang niets van zich laten horen en nu stond ze hier ineens alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Ze droeg haar lange sokken met dwarsstrepen en speelde op haar viool, die van drie houtsoorten was gemaakt.

Miriam liet de strijkstok over de snaren dansen en ging helemaal op in de muziek. De vioolkist lag opengeklapt naast haar op de grond.

'Wat een prachtige muziek', mompelde Rabbat. Net als alle magische dieren kon hij praten met degene bij wie hij hoorde. En hij hoorde bij Ida.

Ida lachte trots. Op dat moment riep de vioolspeler: 'Idaaaa!'

De strijkstok jankte.

Miriam rende naar Ida toe en trok haar zo stevig tegen zich aan dat het pijn deed. 'Ik heb je zo gemist', fluisterde ze.

'Ik heb jou nog veel erger gemist', antwoordde Ida zachtjes.

Miriam voelde warm en vertrouwd en ze rook zoals altijd naar appelbloesem, de geur van haar shampoo.

Toch was alles anders. Sinds de twee vriendinnen elkaar voor het laatst hadden gezien, was er veel veranderd. Ida woonde nu in een andere stad en zat op een andere school. Maar het belangrijkste was dat ze een groot geheim had.

Ida maakte zich voorzichtig uit Miriams omarming los. Rabbat de vos duwde met zijn snuit tegen haar knieholte. Hij keek nieuwsgierig tussen Miriam en Ida heen en weer. Ida had hem al vaak over Miriam verteld en hij vond het heel spannend om Ida's hartsvriendin te leren kennen.

‘Miriam... Wat doe je hier?’ vroeg Ida verbijsterd.

Miriam keek haar stralend aan. ‘Verrassing! Ik heb twee weken vrij van school.’

‘Vrij van school?’ herhaalde Ida verbaasd. ‘Het is toch geen vakantie?’

Miriam knikte glimlachend. ‘Dat klopt helemaal, maar luister... Je hebt vast over de storm gehoord, en raad eens wat er gebeurd is? Het dak is van onze school gewaaid! Het was

helemaal verdwenen.’ Miriam giechelde. ‘De leraren vielen bijna flauw van de schrik. En nu hebben we vakantie tot er een nieuw dak op het gebouw zit. Ik heb mijn ouders gevraagd of ik naar jou toe mocht. En, wat vind je ervan?’ Miriam keek haar vol verwachting aan.

‘Fantastisch!’ antwoordde Ida. Het was een geweldige verrassing. Aan de ene kant vond ze het heerlijk om haar vriendin weer te zien en zou ze haar het liefst meteen alles vertellen over de opwindende dingen die er de afgelopen weken waren gebeurd.

Dat ze zich na de verhuizing zo alleen had gevoeld op haar nieuwe school. Dat meneer Morrison in haar klas op bezoek was gekomen en had verteld dat hij de eigenaar van de magische dierenwinkel was. Dat Ida haar eigen magische dier had gekregen: Rabbat de vos. En dat Ida al snel had gemerkt dat Rabbat de beste vriend was die je je maar kon voorstellen.

Aan de andere kant had ze een eed afgelegd tegenover meneer Morrison en haar lerares, miss Cornfield. De eed dat ze zou zwijgen. De woorden schoten door haar hoofd:

*We beloven dat we voor altijd zwijgen
over het magische dier dat we krijgen.
De magische dierenwinkel is een groot geheim,
zo zal het voor altijd en eeuwig zijn.*

Een groot geheim. Dat was volkomen duidelijk. Maar Miriam was haar hartsvriendin en hartsvriendinnen hebben geen geheimen voor elkaar.

‘Ben je niet blij?’ vroeg Miriam teleurgesteld. Ida keek met knikkende knieën naar Rabbat. ‘Maak je geen zorgen, Roodkopje’, zei hij zachtjes. ‘Het komt allemaal goed.’

Ida had opnieuw het gevoel dat de vos haar gedachten kon lezen. Ze haalde diep adem.

‘Natuurlijk ben ik blij. Superblij zelfs. Ik ben alleen stomverbaasd. Kom, laten we naar binnen gaan.’

Miriam stopte haar viool in de vioolkist en klapte haar dicht. ‘Helaas heeft niemand er geld in gegooid’, zei ze. ‘Anders had ik op een ijsje getrakteerd.’

Ida luisterde maar met een half oor. Miriam kon Rabbat blijkbaar niet zien.

Dat klopte met wat meneer Morrison had

verteld. Alleen degenen die het geheim van de magische dierenwinkel kenden, konden de magische dieren zien. De andere mensen zagen ze niet: ze letten meestal niet goed genoeg op en zagen hoogstens een schaduw voorbijschieten. Bovendien kenden de magische dieren voor alle zekerheid een truc: ze konden ‘verstenen’, zodat ze precies op een knuffeldier leken.

Miriam keek bezorgd naar haar vriendin.

‘Is alles goed met je, Ida?’ vroeg ze. ‘Je doet zo vreemd. Waarom zeg je niets?’

‘Eh...’ stotterde Ida, terwijl ze aan haar rode haar frunnikte. ‘Ga mee naar binnen. Ik moet je iets vertellen. Een geheim.’

Miriam lachte. ‘Ik ben gek op geheimen. Laten we gaan.’ Ze deed haar rugzak om en pakte haar reistas, die naast de kastanjeboom stond.

‘Ik vind je vriendin heel aardig’, zei Rabbat.

Ida streek zuchtend over zijn kop en liep naar Miriam toe om de vioolkist van haar over te nemen.

Het was maar een paar stappen naar kapsalon Elfriede, die van Ida’s ouders was. De kapsalon was op de begane grond en het gezin woonde

erboven, op de eerste verdieping. De twee vriendinnen namen de achteringang en liepen de trap op. De deur stond op een kier en Rabbat glipte voor hen naar binnen.

‘Wat een mooie kamer!’ riep Miriam enthousiast. ‘Misschien nog een beetje kaal, maar daar kunnen we iets aan doen.’

Haar blik viel op de bioscoopposter van **Nacht der Vampieren** die Ida op haar deur had geplakt.

‘Hé, heb je die weer opgehangen? Vind je hem nog steeds zo leuk?’ Ze wees naar de bleke acteur die de hoofdrol in de film speelde. ‘Ik ook!’ babbelde ze verder zonder Ida’s antwoord af te wachten. Ze liet zich op Ida’s bed vallen.

Ida lachte. Ze hield verschrikkelijk veel van haar vriendin, die een enorme kletskaus was.

‘Hij is echt superknap. Weet je nog dat we samen naar de bioscoop zijn gegaan?’ kletste Miriam vrolijk verder. ‘Naar de avondvoorstelling nog wel.’

Miriam’s moeder had drie rijen achter hen gezeten en had de twee meisjes voortdurend in de gaten gehouden, maar daar wilde Ida haar vriendin niet aan herinneren.

‘We hadden zoveel zakdoeken nodig, niet te geloven! Het was zó gaaf!’

Ze keek vrolijk naar Ida.

‘En dan onze dvd-avonden! Ik geloof dat ik de film helemaal uit mijn hoofd ken. We hebben hem beslist vijf keer gezien. Of was het zes keer?’

Miriam schommelde met opgetrokken benen heen en weer.

‘Jij hebt de dvd toch? Laten we de film zo meteen nog een keer kijken. Heb ik je al verteld dat ik pas geleden gedroomd heb dat ik een vampiermeisje was?’

Miriam praatte en praatte. Ze was blijkbaar alweer vergeten dat Ida een geheim had.

Ida aarzelde. Kon ze deze babbelkous wel in vertrouwen nemen?

Alleen haar klas kende het geheim van de magische dierenwinkel. Benni en Jo natuurlijk, die net als Ida een magisch dier hadden, en alle andere leerlingen die er nog een zouden krijgen. Hun lerares, miss Cornfield, had verteld dat ze allemaal een magisch dier zouden krijgen. Tenminste, iedereen die dat nódig had.

Wat zou Miriam van meneer Morrison vinden?

Verdorie, wat moest ze doen? Sinds ze haar magische vriend had, was Ida het niet meer gewend om zelf belangrijke beslissingen te nemen. Ze wilde het dolgraag met Rabbat bespreken, maar hij was onder haar bed gekropen.

Miriam praatte nog steeds en had het nu over de orkaan. ‘Het stormde zo hard dat mijn muts in de pauze van mijn hoofd waaide. En tijdens het vijfde lesuur werd de hele school geëvacueerd.’ Ze gooide Ida’s kussen naar het plafond en ving het weer op. ‘Ge-e-va-cu-eerd. We moesten allemaal naar buiten en mochten meteen naar huis. Ida, luister je eigenlijk wel?’

Ida beet zenuwachtig op een rode haarlok. Eindelijk had ze een beslissing genomen en ze keek met een ernstige blik in haar ogen naar Miriam. ‘Ik moet je iets vertellen’, zei ze met een stem die heel anders dan anders klonk. Hij klonk donker, bijna volwassen. ‘Beloof je dat je niet denkt dat ik gek ben? Beloof je dat je me redt als de vloer zo meteen openscheurt en ik in de spleet verdwijn?’

Miriam sperde haar ogen open. ‘Ida, waar heb je het over?’

Ida haalde diep adem. Hoe moest ze beginnen? Ineens zag ze een borstelige, roodbruine staart onder haar bed uitsteken. Dat was de oplossing.

‘Rabbat, kom eens onder het bed vandaan’, zei ze.

De staart verdween en in plaats daarvan verschenen er twee poten met zwarte klauwen.

Miriam gaf een gil. Er volgden een stuk roodbruine vacht, een zwarte wipneus, een paar barnsteenkleurige ogen en mooie witte oren.

‘Wat scháttig!’ riep Miriam enthousiast. Ze fronste haar voorhoofd. ‘Dat... dat is geen hond, of wel soms?’ Ze keek Ida onzeker aan.

‘Dat is Rabbat, mijn vos’, zei Ida en ze slikte moeizaam. ‘Een magisch dier.’

Ida verwachtte dat er iets zou gebeuren. Dat er een lichtflits door het plafond zou schieten die haar op de grond zou smijten. Dat haar haar spierwit zou worden. Dat het raam zou breken. Ze wachtte op de straf van meneer Morrison, die op dit moment misschien in de magische dierenwinkel stond en tot in zijn vingertoppen voelde dat ze de eed daarnet had verbroken.

Ida haalde diep adem. Waar bleef de donderslag? Ze haalde opnieuw diep adem. Waarom viel er geen foto op de vloer? Ze haalde een derde keer diep adem. Zelfs haar met krullen versierde spiegel hing nog stevig aan de muur.

Ida keek voorzichtig tussen Miriam en Rabbat heen en weer. Miriam was sprakeloos. Rabbat speelde kalm met een zacht balletje dat hij onder Ida’s bed had gevonden. ‘Zie je wel, Roodkopje, er is niets aan de hand’, zei hij zachtjes. ‘Ik ken meneer Morrison beter dan jij.’

